

Szent Jobb Lator

Kedves Olvasóink!

Elérkeztünk az év végéhez, ünnepi időszak kezdődik. Ünnepeink a Világ Teremtőjét, aki közénk érkezett, és születése időszámításunk alapja.

Ez az alap pedig nem más, mint a szeretet, mégpedig az ember szeretete. Isten szereti az embert, és azt akarja, az ember is szeresse a másik embert, úgy, mint saját magát.

Erezze át mindenki, szeretve van, és ő is szeret! Ezt kívánjuk 2022-re!

Szeretettel: a Mécses csapata

Karácsony a rácsok mögött

Közeleg a szeretet ünnepe, Jézus születésnapja. Ez utóbbit lassan már teljesen elfelejtjük, a karácsonyt lassan átnevezhetjük a „rohángászás”, a „teli pocak”, a „csillogás-villogás” idejének. Vagy pénz nincs, vagy ötlet nincs, vagy az áru, amit nagy nehezen kitaláltunk szeretettünk számára. Meg hát! Egyre kevésbé is ismerjük egymást a nagy futkorászásban. Folyton van valami tennivaló, s a legközelebbi családtagokra sokszor már csak fáradt, kizsigerelt ember ér haza, aki annak örül, ha békén hagyják. Így meg aztán honnan is tudná, hogy minek örülne a másik?

Ti meg most bent sanyarogtok a rácsok mögött. Nincs új blúz az aszszonynak, baba, meg focilabda a gyerekeknek. Jó, ha találtok valami normálisabb képeslapot a boltban. És mégis tudtok valamit haza küldeni, ami hasznos és fontos: ÁLDÁST! Na, gondolod, nesze semmi fogd meg jól! De hidd el, ez működik! Az egyik gyerekünk sok – sok

évvel ezelőtt leukémiás lett. Rengeteg ember gondolt ránk és küldte szerető áldását felénk. És képzeld, tapasztalható volt! Úgy éreztük, mintha egy védő burokban élnénk, ahol nem eshet bajunk.

Küldj áldást bátran haza a tieidnek! Ha találsz egy helyet, ahol egyedül lehetsz, akkor nyugodtan emeld fel a két kezéd és gondolatban helyezd annak a buksijára, akire éppen gondolsz. És mondd ki – akár félhangosan is – azokat a szavakat, amelyek a szívedből jönnek. Ha hiszel Istenben, kérheted a Mindenhatót, hogy őrizze, védje a tiedet, tegye napjaikat békessé, örömtelivé. De ha úgy érzed, hogy Isten nincs, vagy elhagyott (de a szíved mélyén ugye tudod, hogy Ő sosem hagy el!), akkor mondd azt, ami hazagondoló szívedből éppen kibuggyan. Hidd el – én sem tudom hogyan – de oda fog érni áldó szeretet-csomagod!

Szeretettel: Gesztenye

Decemberi imaszándékunk:

Uram! Ölelj át minden embert a Földön szereteteddel, hogy érezze, akárhol is legyen, szeretve van, mert ő is ember, mint mi, nincs különbség köztünk, mert ő is szeretetre méltó, szeretve van!

Sokkal jobb a békesség, a párbeszéd, a szeretet útján járni

Nagyon sok harc és küzdelem ebben a világban abból a gyerekes gondolkodásból fakad, hogy azon veszekszünk, kinek van igaza. Nem érvelünk, nem keressük a másik logikus meggyőzésének lehetőségét, hanem türelmetlenségünkkel ellenségünkkel tesszük a másikat. Idő kell, míg meg tudjuk győzni egymást arról, hogy sokkal jobb a békesség, a párbeszéd, a szeretet útján járni. Nagyon sok rossz legyőzhető lenne szép, csendes türelemmel.

Forrás: Böjte Csaba testvér gondolatai
(Közzétéve a Szerző engedélyével, melyet ezúton is hálásan köszönünk!)

A karácsony valósága az illúzió helyett

Egy kedves barátom T., három éve tavasszal Görögországba utazott. Előtte megkért, elmennék-e néhányszor hozzá, megetetni a macskáját, míg távol van. Ha engedi, akkor persze simogassam is meg. Kertvárosi lakótelep négyemeletes házainak egyikébe kellett mennem esténként, munka után. Óvatosan benyitottam az ajtón, mert a cica az első alkalom után mindig az ajtó mögött várt. T. azt mondta, kiengedhetem a lépcsőházba egy kicsit, de nem mertem kockáztatni, hátha elszökik. Amikor kész voltam, indultam haza. Nagyon szerettem ezeket a kitérőket a csendes utcákon. Tavasz volt, az az időszak, amit a legjobban szeretek. Ilyenkor a levegőnek friss földszaga van, virágillat kúszik az ember orrába, és remény a szívébe, mert ismét kikászálódunk a sötétből és hidegből. A háztömbök közt tulipánok nyíltak. Hazafelé a parkon keresztül mentem a buszhoz. Az alkonyatban az élelmiszerüzlet előtt olyan sokféle virág tárult a szemem elé, hogy hirtelen azt sem tudtam, hová nézzek. Öröm volt még átsétálni is közöttük. Már a Madarász utcai kórház mögött baktattam, amikor valami hirtelen jobbra húzta a tekintetem, és egyszer csak ott volt előttem a járda szélén egy beugróban egy üres inkubátor. Néha hallani a rádióban, amint arról adnak hírt, egyik-másik kórház babamentő inkubátorába valaki csecsemőt helyezett, akinek a kórház ügyeletes személynéje adott nevet. Általában az adott naphoz vagy napszakhoz, évszakhoz kötik az elnevezést. Kapott már így kisbaba, Esti, Nyári, Hajnali vezetéknevet. Nem volt újdonság, mégis valahogy megdöbbenő volt látni az ébredő tavaszban az üres inkubátort. Egyik percben még felszabadult voltam, a következőben letörtem és hirtelen annyi minden az eszembe jutott: szerelem, gyermek utáni vágy, boldogság, nehéz élethelyzetek, rossz kapcsolatok, nélkülözés, félelem, kilátástalanság.

A karácsonyt olyan szép mázzal vonják be a vágyaink. Szeretjük azokat a történeteket, amik jól kezdődnek, jól végződnek és közben is minden klappol. Ilyenek azonban

elég ritkán adódnak az életben. Jézus születése pedig nem tartozik közéjük. A fiatal jegyespár József és Mária szeretik egymást, a házasságra készülnek. Majd derült égből vilámcsapásként egyszer csak rá kell jönniük, hogy Mária gyermeket vár. József tudta, hogy a gyermek nem lehet az övé. Mária szintén, de ő azt is, hogy más férfié sem. Az akkori világban még nem szakadtak úgy el egymástól a szent és a világi dolgok, mint manapság, de azt gyanítom, egy ilyen esemény akkor sem mehetett le könnyen senki torkán. Elképzelem az érzéseiket. Döbbenet, csalódottság, bizonytalanság, kiábrándultság, harag, értetlenség, félelem, s még ezer más érzés kavarghatott bennük. József bizalma megrendült jegyesében, írja is a Szentírás, hogy el akarta bocsátani. Mária pedig joggal rettegett. Az akkori törvények nem kímélték a házasságon kívüli viszonyt folytatókat. Isten azonban tisztázza a helyzetet, Józsefnek álmában jelenik meg az angyal, Máriával pedig Gábiel arkangyal közli Isten tervét. Egyiket sem lehetett könnyű megemészteni.

Göröngyösen indul Jézus földi pályafutása, pedig még csak az anyaméh melegségében létezik. Születése, csecsemőkora szintén bizonytalansággal és veszélyekkel teli. A népszámlálásra Betlehembe érkező József és a mindenórás Mária egyszerűen nem talál magának szállást. Egy istállóban húzzák meg magukat, ökrök, tehenek, szamarak között. Itt képzeljük el a Gyermeek megszületé-

sét. A karácsonyi képeslapok naiv világa minden bizonnyal nem adja vissza azt az istálló- és trágyaszagot, ami ott fogadta őket. Szó sem lehetett önfeledt boldogságról. Nem volt körülöttük senki, csak az állatok, és a csillagos éjszaka, ami még ha jó idő is volt, biztosan nem volt elég meleg. Meleg víz, tiszta lepedő, világítás, minden, amire szükség van egy szüléshez, hogyan is lett volna kint a pusztában? Elég meredeken hangzik. Jézus itt születik meg, majd hamarosan látogatók is érkeznek a családhhoz. Van olyan frissen szült kismama, aki idegen férfiak látogatására áhítozik? Ebben a sötét és rideg elhagyatottságban talán mégis jólesett a közelben tanyázó pásztorok figyelme. Később aztán otthon, Názáretben, miután a napkeleti bölcsek látogatták meg a Gyermekeket, a Szent Családnak el kellett menekülnie Egyiptomba, hiszen Heródes uralkodói székét féltve, meg akarta öletni a Messiást. Jézus élete, fogantatásától kezdve, első évéig heves és erős negatív hatások között telt.

Az ő születése lenne az a karácsony, amit úgy várunk minden évben, amit a szeretet ünnepének nevezünk? Erre akarunk emlékezni az ünnepi vacsorával és egymás megajándékozásával?

A szeretet természete, hogy oda akarja ajándékozni magát, ki akar áradni. Minden körülmények között. Ha az ember igazán szeret, nem keresgél, nem gondolkodik sokat, azt adja, amit tud, amije van. A pásztorok felkerekednek, hogy lássák a Gyermekeket. Visznek, amit tudnak, amijük van. Mi is a miénkből tudunk adni, ami gyakran nagyon kevés, szegényes, Jézusnak mégis a legértékesebb ajándék. Nem kell gazdagnak, szépnek, még tehetségesnek sem lennünk ahhoz, hogy szeretetünkkel megajándékozassunk valakit. A bizalom és a szív nyitottsága elegendő, hogy Isten kegyelméből, a magunkból adhassunk. Ennél értékesebb ajándék nincsen. Te is odanyújthatod valakinek, hogy Boldog karácsonyt kívánj neki!

Nóra

Betlehem (irodalom)

Karácsony előtt egy héttel úgy döntött a családnk, hogy a Szentföldre utazik, Betlehembe. Az interneten foglaltuk a szállást, egészen közel a város széléhez. December 17-én elindultunk férjemmel és kisfiammal Deszk felé, a lakóvárosunkhoz legközelebbi keleti község irányába. Azonban mielőtt elhagytuk volna Szegedet, láttuk, hogy egy szőregi bankautomatát elkezdett szétszerelni egy álarcos rabló. Szóltunk neki, hogy tartson velünk a Szentföldre, ott talán érdekesebb élet vár rá. Kis gondolkodás után felkelt az automata mellől, és jött velünk.

Másnap már Romániában poroszkáltunk. Craiova egyik kis utcájában egy hajléktalan nő kéregetett fülsértően siránkozó hangon. Nem adtunk neki semmit, de kértük, hogy csatlakozzon hozzánk, jöjjön ő is Betlehembe. Lassan összeszedegette rongyos-koszos cókmojkát, és szó nélkül követett minket: hármunkat és a rablót, aki még a határon kidobta az álarcát egy kukába, ugyanis nagyon zavarta a fizimiskáját.

19-én átértünk Bulgáriába. A tomboló koronavírus-járvány miatt Plovdivban az egyik járóbetegellátási központ előtt hosszú sor kígyózott oltásra várva. Látszott, hogy órák óta álldogálnak már, elég elcsigázottnak tűnt az embercsoport. Hirtelen kivált valaki a sorból, felénk tartott, és udvariasan érdeklődött, turisták vagyunk-e. Feleltük, hogy csak átutazóban. Merre tartunk? – érkezett a következő kérdés. A Szentföldre – válaszoltuk. Kiderült, hogy az idős férfinek régi álma odajutni. Gyorsan döntött: jön velünk, elég volt a tétlen várakozásból. Hátha szerezhethet védeltséget a Megváltó szülőfalujában is.

Következő nap már Törökországban szívtuk a magyar tudónek szokatlan, száraz levegőt.

Egy beylikova-i tanyáról egy birkaszabadult ki. Nem értette egyikünk sem, miért, de megtetszettünk neki. Követett minket több száz kilométeren keresztül, s nyomunkban füvet nem hagyott.

21-én a török határközei Adana-ba érkeztünk, ahol az egyik főút mentén egy, a helyi főiskoláról éppen kirügott, céltalan diák stoppolt. Érdekelte őt a most már többféle nemzetből álló, különös kis csapatunk, s mondta, hogy szívesen elkísér minket a határig. Jött velünk. Azonban Szíria határához érkezve megfélekedett eredeti szándékáról, hogy csak odáig, mi pedig nem akartuk őt figyelmeztetni, illet a társaságunkba. Hát jött velünk tovább, végső úticélunk felé. Legalább 24-ig lesz valami új cél, ami motiválja, utána majd meglátja.

22-én már Szíriában róttuk a polgárháború sújtotta vidékeket. Salhab környékén a városhatárban egy síró csecsemő hangjára lettünk figyelmesek. A közelében senkit nem találtunk. A román nő felvette, a nálunk talált takarókkal bebugyoláltuk, és vittük magunkkal. Miután már nem fázott a baba, kissé elnyugodott. Talán három-négy hónapos lehetett, el se tudtuk képzelni, mennyi időt töltöhetett a szabad ég alatt.

Másnap Libanonba értünk, ahol a súlyos gazdasági válság megint hozzánk kergetett valakit, aki épphogy ép bőrrel ki tudott slisszolni egy bejrúti szupermarketből az akciós tejpor körül kialakult verekedésből. Adtunk neki enni egyre apadó tartalékainkból, és jött velünk tovább, Betlehembe.

24-ére ébredtünk. Kilencen voltunk és a birkánk. Estére megérkeztünk Jeruzsálembe, aztán az öreg éjszakában Betlehembe. A szállásunk természetesen nem fogadott minket, három főre volt a foglalásunk, nem kilencre és egy levakarhatatlan jószágra. Így kinéztünk Betlehem határába. Voltak ott barlangok még mindig,

ahogy kétezer évvel ezelőtt is. Beszállásoltuk magunkat egyik védelmébe. Hideg volt, tiszta csillagos éjszaka. A birkánk hal-kan harapdálni kezdte a gyér füvet, s jóízűen rácsált. A román nő karjában dajkálta a kicsi szír babát, a szőregi rabló tüzet csiholt mellettük, hogy ne fázzanak. A bolgár bácsi maradék ételeinket melegítette a tűznél, családom és én ebben segédkeztünk neki. Az adanai diák és a libanoni férfi visszasétáltak a városba takaróért. Aztán amikor mind együtt voltunk újból, a török srác énekelni kezdett. Fogalmunk sem volt mit, gyanítottuk, hogy köze sincs a dalnak a karácsonyhoz. Nemzetközi társaságunknak egyáltalán nem ugyanazt jelentette a karácsony. De azért sor került a Mennyből az angyalra is, elvégre négyen is magyarok voltunk.

Ennél tökéletesebb kis Betlehemet nem élt meg a családnk azóta sem. Mégsem vágyunk oda vissza. A szívünkben őrizük csak azt a szentestét.

Zsóka

Karácsonyi remény a reménytelenségben

Az Amerikai Egyesült Államokban található Wisconsinban élő Mark R. Leonard hosszú évekig dolgozott hivatásos Téliapóként. A bevásárlóközpontban gyerekek tucatjai álltak sorba, hogy találkozzanak vele, közöttük egyik évben egy kisfiú, aki egy fényképet szorongatva várta, végre kettesben lehessen a Téliapóval. Amint beszédbe elegyedtek, a kisfiú szomorúan mesélte, hogy a fényképen a testvére, Sarah látható, aki nagyon szeretett volna találkozni a Téliapóval, csak hogy súlyos beteg, és jelenleg kórházban fekszik, így nem tudta elkísérni őket.

A kisfiú a nagymamájával érkezett, akitől Mark megtudta, Sarah súlyos leukémiában szenved, és szinte biztos, hogy már az ünnepeket sem éri meg. Nem kérnek hát mást, csupán annyit, látogassa meg őt a kórházban, hogyha utoljára is, Sarah legalább egyszer találkozhasson a Téliapóval.

Mark sosem vállalt korábban hasonló feladatot, ezúttal azonban, látva a nagymama szemében a könnyeket és a kisfiú szomorú arcomskáját, valamint kezében a kis fényképet, kivételt tett. Még aznap délután felkereste a kórházat, ahol Sarah feküdt. A kislányt az ágyában találta, sápadtan és legyengülve. Sarah észre sem vette Markot, csak akkor figyelt fel rá, amikor Mark könnyekkel a szemében, vidám arckifejezést erőltetve köszöntötte a Téliapó jól megszokott köszönésével.

A Téliapó és Sarah órákig beszélgettek kettesben a szobában, kéz a kézben, majd mielőtt Mark távozott volna, megígérte Sarahnak: megkéri az angyalokat, hogy vigyázzanak rá.

Miután Mark távozott a kórházból, nem hallott többet a kislányról - egészen a következő év karácsonyáig, amikor is a bevásárlóközpontban a gyerekek kö-

zött egyszer csak feltűnt egy széke, erős, vidám kislány, hatalmas mosollyal az arcán. Sarah volt az, makkegészségesen, akin nyoma sem volt annak, hogy valaha a halállal kellett küzdenie.

Te hogyan várod a karácsonyt? Mi van a szívedben? Remény vagy reménytelenség? Nem így tervezted? Nem erre vágytál? Csalódott és dühös vagy, mert elszakítva vagy azoktól, akiket a legjobban szeretsz a világon? Hogyan lehetne neked a karácsony az igazi ünnep, a szeretet ünnepe, hogyha nem lehetsz azokkal, akiket szeretsz, és akiktől érezheted a szeretetet?

Elhiszem Testvérem, ha ideges és dühös vagy. Kedved sincs élni, nemhogy ünnepelni. A fent említett családnak sem volt semmi életkedve: tudva azt, hogy Sarah nélkül kell már majd az ünnepnek megérkeznie a családjukba. Még belegondolni is szörnyű, nemhogy átélni. De valami megváltozott Mark Téliapó megérkezése után. Kéz a kézben beszélgettek kettesben. Nem tudni, hogy mi indította el a gyógyulást, de hogy a vidámságnak van köze hozzá, az biztos. Honnan veszem ezt? A Bibliából! Képzeld, több ezer éve Isten már ezt is leírta nekünk a Páldabeszédek könyvében: *A vidám szív a legjobb orvosság, a bánatos lélek pedig a csontokat is kiszáritja.* (Páldabeszédek 17,22)

Ennyire egyszerű ez, mint az egyszeregy! Igen! Mondhatod magadban: én, aki a rács **túl**só oldalán vagyok, aki írom ezeket a sorokat; aki a gyermekeivel és a szeretteivel készül a karácsonyra én könnyen beszélek. Igazad van Testvérem! Nem tudom, hogy milyen a te helyeden ülni, de úgy gondolom, te sem tudod milyen az én helyemen ülni. Mindenkinek vannak problémái, kinek kisebbek, kinek nagyobbak. Ezeket pedig Isten azért engedte meg az életünkben, hogy közelebb kerüljünk hozzá.

Sokat gondolkozom mostanában azon, Isten miért engedett meg az életemben kisebb és nagyobb próbatételeket. Mert nekem is voltak, vannak. Ám mindig csak oda lyukadok ki, ahová eddig is: hogy növekedjem és erősödjem hitben. Nem a káromra, hanem a javamra vált minden. És persze ezeket könnyen mondom most ki, de amikor abban a helyzetben voltam, „kutya nehéz” volt. Mert nekem is volt egy olyan októberem, amikor nem volt biztos, hogy megérem a karácsonyt. Az első terhességemből kifolyólag egy nagyon súlyos hasnyálmirigygyulladásom lett, amit lábon hordtam ki. Aztán amikor már olyan súlyossá vált a helyzetem, akkor csak az Isten kegyelme mentett meg, hogy ne kövesselek el egy orvosi téves beavatkozást rajtam. 3 hét kórházi kezelés után végre magamhoz ölelhettem a 2 éves fiamat. De tudtam, hogy nincs vége: következett egy rutin műtét. Ami annak indult, de egy 3 órás operáció lett belőle. Persze én semmit sem tudtam magamról, de a férjem a folyosón már mindent gondolt egy 40 perces műtétről, ami órák óta tart, csak jót nem. Ám Isten megtartott, sőt egy ígérettel engedett haza a kórházból: *Nem halok meg, hanem élek, és hirdetem az Úr tetteit.* (Zsoltárok 118,17) Én akkor ezt elhittem neki. Ennek 18 éve. És azóta rendületlenül hirdetem az Úr tetteit. Mert az én Istenem a Csodák Istene.

Neked milyen Istened van? Beszélgettél már vele úgy igazán? Kettesben, ahogy szoktuk mondani: face to face, szemtől szembe! Ha nem, hát itt az alkalom! Most is itt van veled! Ott ül a zárkában az ágyad szélén, és arra vár, hogy megszólítsd! Nem kellene hozzá nagy szavak, csak kezd el, meséld el

folytatás az 5. oldalon

neki mindent. Mindent, ami a szíveden van, ami nyomaszt, amitől elerednek a könnyeid. Előtte nem kell színlelned, hogy milyen ember vagy! Ő nem a bűneinket nézi, hogy milyen bűnöket követtünk el, hanem bennünket, a teremtetett embert, mert szeret minket! Elhiszed ezt?

Tudod van egy jó hírem számodra. Jézus Krisztus nemcsak karácsonykor lehet a vendéged, hanem életed minden napján. Nekem minden nap karácsony van. Na nem a sok ajándék és „szeretetcunami” miatt. Nem! Azért, mert Jézus Krisztus a barátom és életem legfőbb segítőtje, támaszom, oltalmam, erőm! Nélküle nem kelek fel, nem teszek egy lépést sem! Szükségem van rá! Érezni akarom minden nap a szeretetét. Ez az igazi karácsony, amikor rájössz, hogy nem kellenek ünnepi fények, terített asztalok, ölelő szereteteink, mert a legnagyobb ajándék maga az Úr Jézus Krisztus, aki a zord zárkában is ott van! Az ünnepnapokon és a szürke hétköznapiakon is. Veled marad! Nem hagy magadra! Ha ezt megérezted, akkor pedig már elviselhetőbb lesz a benti lét is. Ha pedig kimész, visszakapod a családot, szeretteidet, akikkel megoszthatod a legnagyobb Kincset: az Úr Jézust. Azért imádkozom, hogy ez a karácsonyod Vele kettesben töltött áldott együttlét lehessen!

T.Viktória, református lelkipásztor

	9	7						8
3	1		5			4		2
			9				1	3
		3					2	
7	8						3	9
		5						
6					5	2	8	
8						3	7	5
		1						4

Az Ajándék

A nagyobbik gyermekem decemberben lesz ötéves. Gyakran vagyok távol az otthonomtól munkából kifolyólag. Amikor megérkezem, az első kérdései közé tartozik a következő:

„Apa, van valami ajándék?”

Ajándékot szeretünk kapni, mert az ajándék általában meglepetéssel együtt örömet, néha megalódottságot okoz. Itt a karácsony, a nagy ajándékozási hullám átjárja az egész Földet. A világ sok részén lázasan vásárolnak az emberek, kutatva a boltok mélyén a legmegfelelőbb ajándék után. A reklámok szinte ontják a jobbnál-jobb tippeket és a kínálat szinte kimeríthetetlen. Az emberek ajándékoznak, mert karácsony van.

De miért pont karácsonykor ez a nagy ajándék-dömping? Tudva vagy tudatlanul, ám minden ajándék arra mutat, hogy Isten megajándékozta e világot azzal az ajándékkal, aminek, Akinek értéke felbecsülhetetlen. Hála az Istennek az Ő kimondhatatlan ajándékáért, Krisztus Jézusért! Mert Isten tulajdon fiát adta az emberiségnek azon a két évezreddel ezelőtti éjszakán, Nagypénteken a keresztfán eltörölte a Benne hívők bűneit és utat nyitott Isten országába.

Ajándék. Mit lehet kezdeni az ajándékkal? Természetesen el lehet fogadni és így már az enyém. Viszont vissza is lehet utasítani, mert Isten ajándéka nincs senkire kényszerítve. Az ajándékozó Isten szeretetből fakadóan adta az Ő fiát, az Úr Jézus Krisztust, mert szereti és szánja az embert nagyon. Tulajdonképpen karácsony Isten megérkezett ajándékának ünnepe. Egyszerűbben fogalmazva Krisztus születésnapja. A világ ünnepel és mégis sokak otthonából, szívéből ki van tiltva az ünnepe, Jézus. Pedig az ajándék csak azé, aki elfogadja, befogadja. Az Úr Jézus jelenléte átforgalmazza, vezeti és világosságban tartja az Őt befogadó szívet. Azon az

éjjelen pásztoroknak jelent meg az angyal és nagy örömet hirdetett nekik, elmondva, hogy megérkezett Isten drága ajándéka, az Ő fia Betlehembe.

Ezután megnyílt az ég és angyalseregek sokasága zengett himnuszt és magasztalták Istent ezért a kimondhatatlan nagy ajándékért:

„Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarat.” (Lukács evangéliuma 2:14)

Azóta szól az örömhír, az evangélium, ezen az íráson keresztül is. Jézus Krisztus, az Isten fia a földre jött, kereszthalála eltörölte a bűnt, feltámadása legyőzte a halált. Megnyitotta a menny kapuját minden földi ember előtt. Milyen feltételt szabott az Isten? A feltétel egyszerűen az ajándék elfogadása. Amikor valaki Jézust befogadja, Isten nagy ajándékának öröme tölti be a szívét.

Személyes életem meghatározó napja ahhoz az 1994-es karácsonyhoz kötődik, amikor egy rabtársamtól hallottam, megértettem és befogadtam az Isten fiáról, Jézus Krisztusról szóló evangéliumot. Minden javam - testi és lelki - e döntés következménye. Azon az éjjelen én is adtam valamit Istennek. A bűneimet tártam fel és tettem lábaj elé, amitől megszabadított az Úr. Bűneimért cserébe az Úr Jézus jelent meg bennem. És teszi ezt ma is, 2021-ben mindazokkal, akik Őt szívükbe-lelkükbe befogadják.

Kívánom kedves Olvasó, amennyiben még nem fogadtad be a szívedbe Isten nagy ajándékát, tedd meg és tapasztald meg Isten kegyelmének gazdagságát!

Szeretettel:

Boros Lajos

„Mert úgy szeretette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János evangéliuma 3:16)

Emlékszem szerettek is! (valós történet, a valós szereplőkkel)

Emlékszem, már az anyag meg volt, megvettem a dílnél. Műanyag pakettban vittem a portékát elrejtve a boxeromban a zacsi alá dugva, mert oda nem mindig néznek be a rendőrök, ha igazoltatnak és motoznak. Mint amikor veszel egy pár aranyékszert, haza viszed és alig várod, hogy felpróbálhasd. Na így vittem haza a kristályt. Ha lett volna hová hazavinnem. A lakást, ahol a csövezés előtt laktam, elvette az önkormányzat közüzemi- és lakbér tartozások meg a nem rendeltetészerű használat miatt. Így visszagondolva én is elvettem volna magamtól, ugyanis egy kísértet járta drogbarlanggá hagytam lepusztulni. Lényegileg hajléktalan-ként éltem egy életkét a hajlékomban, adagról adagra, napról napra. Itt vágtam le a plafonról az öcsémet, amikor felakasztotta magát és itt is hült ki a kezeimben. Akkor is be voltam állva. Most viszont ott álltam a bejárati ajtó helyén álló téglafal előtt zakatoló szívvel, szorongva, mint egy üzőt vad. Reszkettek a tagjaim az elvonástól és az izgalomtól, hogy végre belőhessem magam és megszűnjenek a gondjaim. Hát, de most hogy? Befalazták a fecskendőimet és a biztonság érzést, hogy nyugodtan beadhassam magamat, ami abban a pillanatban életem legfontosabb problémája volt. Szóval így váltam hivatalosan is hajléktalan drogossá. Mondjuk nem igazán hatott meg, később elbújtam a pincében, ahol az eldobált és használt fecskendőkkel adtam be magamat, pár hétig itt is húztam meg a szűrőmet, amin lassan hemzsegték a lapostetvek. Viszont volt bennem egyfajta megnyugvás is ahogyan álltam a befalazott otthonom előtt, hogy végre nincsen meg az a hely, aminek légkörét a sok szenvedés, bántalmazás és félelem tapinthatóan démonivá alakította. Elfordultam az ytong faltól és ámen

helyett ezt mondtam: Bassza meg! Itt valami véget ért és egyben el is kezdődött. Erre az epizódra valamiért jól emlékszem...

Emlékszem rohadt hideg volt aznap este, amikor majdnem fél óráig próbáltam magamat belőni a szélben. Dideregtem, szorongtam, szenvedtem. Egy utcai számurájnak ez azért nehézség, mert biztonságos helyre van szüksége ahhoz, hogy beadhassa magát, meg a hidegben össze is van szűkülve az ember vénája. Nos, így bujkáltam a bokrokban a vasúti töltésnél és itt szórtam az átkaimat apámra, anyámra, magamra, az emberiségre és az egész teleélvezett világra, akik-amik tehettek arról, hogy én nekem itt a fagyban nem sikerül beadnom magamat, pedig próbáltam comb artériát és kézfejet is. Majdnem sírva épphogy nem örvöngve belopakodtam a meki mellékhelyiségébe és magamra zárva az ajtót befecskendeztem az ezer forintos kegyelmet, a szert. Huss és jött a fless. Felengedett a szorongás, kellemesen zsongott a wc, bizsergett a gondtalanság tagjaimban. 100 évig hurcolt mázsás béklyótól való feloldozást éreztem.

Egész arcomba és minden tagomba melegség szökött. De már elkezdtem hallucinálni, hogy mindjárt beszakítják a wc ajtót a biztonsági őrök, a rendőrök meg a felajzott civilek. Szóval feltéptem az ajtót és kimentem az illúzióimtól megmenekülve a majdnem - 10 fokos hidegbe. Jó ha egy póló

egy vékony pulcsi meg egy tavaszi kabát volt rajtam kicipzározva nem igazán éreztem a hideget, még egy vékonytalpú tornacipőben sem. Elindultam az éjszakai portyámra. Kéregettem, kukáztam, ezt azt elloptam. Énekeltem a kristályosra fagyott éjszakában, mindenféle mellékutcákban lépdeltam, mint aki a saját birtokán járkal. Szembe jött velem egy pár a múzeum melletti kis utcában. „Attila, te vagy az?!” És egy jóságos szép arc lett nagyon szomorú és örömteli is, ahogy meglátott. Felismertem Fruzsit, aki párszor beszélgetett már velem. Felismert! Ő szaladt elém. Balázssal a párjával hazafelé tartottak. Megszántak! Nagyon féltek, hogy megfagyok! Rábeszéltek, hogy menjek fel hozzájuk és fürödjek le egyek és aludjak ott. Bummm! Nem is ismertek. Egy hajléktalan cigánygyereket felhívtak magukhoz. Először nem nagyon akartam menni, mert már kezdtem józanodni és menni akartam a következő adagért. De felmentem még is. Megágyaztak. Tiszta ruhát kaptam, meg is terítették nekem. Odaültek velem egy asztalhoz. Együtt vacsoráztak velem. Olyan barátságosak voltak. Ámuldoztak a fejből tudott József Attiláimon és az angol tudósomon is. Nevettek és mosolyogtak rajtam. Balázs még ugratott is. Nem féltek, hogy ellopok valamit és én sem féltem, hogy ellopok valamit. Ott viszsza kaptam az emberi méltóságomat! Nem éreztem én velük magamat sem hajléktalannak, sem drogosnak, sem cigánynak sem semmi egyébként.

Hanem csak embernek, aki számít, aki fontos, aki szerethető és aki értékes. Nem vitt rá a szívem, hogy elemeljek valamit. De jól esett nekem ez. Többször is voltam náluk. Erre valamiért jól emlékszem...

folytatás az 7. oldalon

Emlékszem vasárnap volt és szeles idő. Kéregtettem. Mi az utcán lévő a koldulást újításnak hívtuk, tehát pénzcsinálásnak. Mégiscsak adott ez egy rangot annak, amit valamennyiünk szégyellt. Én azonban nem voltam az a hálátlan típus, aki verébnek hívja a jószándékú embert... Egy kéregetőnek szoktak olyan napjai lenni, amikor nem jön össze semmi sem. Nem áll veled szóba senki sem, vagy csak meghallgatnak, majd mennek tovább. Pedig csak egy ezrest kell összegyűjteni, mert annyiba kerül a legkisebb adag kristály. Én nem az a fajta voltam, aki leül egyhelyben egy pohárral a kezében. Hanem mindig talpon voltam, nagy területeket jártam be és sok embert szólítottam meg. Na, szóval pont egy ilyen rossz nap volt. Jártában vergődtem a kudarcból, az éhségtől és az elvonástól. Befordultam a Corvin mozi előtti sarkon. Mivel mindig résen voltam, már messziről kiszúrtam, hogy egy jószágos arcú harmincas férfi figyel engem. Nem hagyhattam ki, már éreztem is az ő jószágát a viszkető zsebemben és vénámban. Megszólítottam. Kedves volt, oda figyelt rám, de mégsem igazán a mondandómra figyelt. Olyan tekintete volt, mint aki mélyre néz és keresztül lát valamennyi álcán vagy lejmolós mondókán. Olyan megértő volt és csak mosolygott. Nem is kaptam észbe, de már nem is a pénz kicsalós, manipulációs szöveget mondtam neki, hanem a legmélyebb sebeimet tártam fel neki, hogy a szüleim, milyen kegyetlenek is voltak velem. Majd elővett egy ötszázast, átadta és ennyit mondott: „Az élet most van!” - majd elindult és eltűnt, mint valami hollywoodi filmben. Olyan jólesett ez nekem valamiért. Ez a rövid mondata pedig azóta az egyik mottóm lett. Erre valamiért jól emlékszem...

Emlékszem az aluljáró kövén feküdtem. Bebugyolálva a hálózásokba és eltakargatva a közönynyel. Börtönbe kellett volna vonuljak már két napja. Állandósult bennem a félelem és az üzött vad érzés. Rettegtem, ha megláttam egy rendőrt vagy meghallottam egy szirénát. Bármikor bilincsben vihetek volna. Teljesen kiüresedtem, feküdtem a nagy tehetetlen nyomorúságban. Lebénított a szégyen. Kikanalazta belőlem a kilátástalanság a maradék életerőt is. Csak bámultam üresen az elhaladó cipőtálcákra és csizmaorrokra. Jaaaj, drága jó Istenem, olyan éhes voltam. Rábíztam magam a sorsra, nekem már mondjuk nem volt beleszólásom, hogy mi lesz velem. A félelmeim helyett azonban a nevemen szólított egy hang, a világ legszebb, legemberibb hangja azt mondta: Attila. Anita mondta ezt és vele együtt a jó Isten. Vele jött egy másik ismerősöm, Bálint. Rohantak hozzám és már guggoltak is le mellém, arcuk egy magasságban az enyémmel. Anita már pakolta is elő az enni-valót. Ismertem Őket korábról. Mindig megálltak velem beszélgetni. Emberként kezeltek. Most örültünk egymásnak. Felálltunk együtt, mindhárman. Elmondtam nekik, hogy már börtönben kellene, hogy legyek. Olyan aranyosak voltak, olyan szeretetteljesek. Be is vásárolt nekem Anita. Az utol-

só forintját is rám költötte, pedig csak ismerősök voltunk akkor még. Bátorítottak, tápláltak, szerettek ahogy tudtak avval, ami a rendelkezésükre állt. Úgy bántak velem, mintha Istennek tették volna. Megígérte Anita, hogy mellettem marad és lesz nekem a börtönben is, Bálint pedig jött Anita után. Ez reményt adott és erőt. Így magamtól vonultam be másnap a börtönbe. Erre valamiért jól emlékszem a mai napig...

Nézd! Az életemből hiányzik vagy 10 év, ennyi fehér és szürke folt van az emlékezetemben. Ennyivel is vagyok lemaradva. Lehet, jobb is, hogy így van. Lényegileg drogoztam csak, önmagam ellensége voltam. Szinte semmi lényegire nem emlékszem, kivéve azokat az eseteket, amikor feltétlenül szerettek. A történetek, az arcok, az emberek. Balázs, Fruzsni, Anita, Bálint, a többiek mind a szívemre írták magukat avval, hogy szerettek. Már hogyan is feledhetném...
Lólé Attila 2021.november.1

Törpe János atyáról mondják, hogy amikor meghallotta, hogy néhány testvér vitatkozik egymással, visszatért kunyhójába. De mielőtt belépett volna, háromszor megkerülte. Néhány testvér, aki látta, és nem tudta, miért teszi, odament hozzá, és megkérdezte, miért tett így.

Ő pedig azt válaszolta nekik: „Fülem tele volt a vitával. Azért mentem tehát körbe, hogy kitisztítssam, és így lelki nyugalomban menjek be kunyhómba”.

(A szent öregek könyve 340.)

Magyarázat: Amit János atya tesz, nem valamiféle ezoterikus technika, hanem jelképes cselekedet. Te is követheted János abba bölcsességét. Ne vidd be otthonodba, teid közé mindazt a rosszat, ami napközben ért, vagy amit te okoztál másoknak! Bánd meg, tedd le – ha szükséges, gyónd meg – aztán engedd el Isten kezébe! Szánj erre időt. Így nem a rosszat fogod továbbadni, hanem Isten szeretetét, amit az imában, a bűnbánatban befogadtál

(Pálos gondolat – engedéllyel)

Hogyan szeressük egymást?

Az öt szeretetnyelvről

Sokat foglalkozunk december tájékán a szeretettel, az ünnepel, az elcsendesedéssel. Amellett, hogy a szeretet témája (közhely, bár igaz) mindig –nem csak év végén- aktuális, az érzés csodálatos, emberi lényünk legalapvetőbb tulajdonsága és igénye, sokszor megfoghatatlan és bonyolult. Pszichológiai értelemben és ember-ember közötti kapcsolatokat tekintve Buda Béla szerint „...a szeretet kellemes, pozitív viszonyulás a másik emberhez, amely annak egész személyiségére irányul, és arra késztet, hogy a másakra kitüntetett módon figyeljünk. A céleszme a szeretetben a közelség és az érzelmi kölcsönösség. A szeretet önünkől fakad, önünk ellenőrzése alatt áll. Arra irányul, ami velünk azonos, legyen az személy vagy tárgy, esetleg elvont jelenség vagy szimbólum. Amit és akit szeretünk, önünkbe próbáljuk bevonni és ugyanakkor önünket akarjuk kiterjeszteni rá.”

Szeretetet érezni valaki iránt – akármilyen intenzív és tiszta az érzés, sajnos nem garancia arra, hogy társaink megértik és ezáltal értékelik (végül viszonozzák) ezt a csodát. Gary Chapman amerikai lelkész, tanácsadó 1992-ben felismerte ezt és megalkotta az öt szeretetnyelv kategóriáját egyszerű, gyakorlati útmutatót adva az embereknek ahhoz, hogyan szeretessenek. Chapman szeretetnyelvnek nevezi azt a módot, ahogy egy adott ember kifejezi és megéli a szeretetét. Ezek a következők:

- 1: Elismerő szavak
- 2: Minőségi idő
- 3: Ajándékozás
- 4: Szívességek
- 5: Testi érintés

Nagyon találó a „nyelv” analógia, hiszen ha két ember különböző módon éli meg és fejezi ki

szeretetét, az olyan, mintha például egy olasz és egy japán anyanyelvű ember próbálna meg beszélni egymással: kommunikációs kudarc. Egy különböző szeretetnyelven értő házaspár, baráti pár vagy egymással valamiért összezárt közösség tagjai hiába kapnak szeretetet egymástól, ha az „más nyelven” érkezik, nem tudják dekódolni, megérteni.

Mit lehet tenni?

Megismerni önmagunkat és közeli hozzátartozóinkat, megismerni saját és környezetünk szeretetnyelvét, szeretetnyelveit és elkezdni „beszélni” rajta. Felismerni és értékelni, amit kapunk, odafigyelve, igény szerint adni. Így már el is juthatunk egy nulladik, és talán sokkal fontosabb és hasznosabb szeretetnyelvhez, a szeretet szándékához és elköteleződéséhez, amiben az egymásra figyelés és empátia szótárként és iránytűként működik majd.

Áldott, szeretetben gazdag karácsonyt kívánok!

Anna

Humor

Kövér ember dühödten üti kalapáccsal a digitális mérlegét, és közben kiabál:

- Fogod nekem még egyszer azt mondani hangosan, ha rád állok, hogy röf-röf?

Egymás mellett lakik a katolikus pap meg egy rabbi.

Egyszer a pap - hogy a rabbi lássa milyen a keresztényi mentalitás - lemossa a rabbi koszos kocsiját.

Másnap, mikor reggel kilép a házából, látja ám, hogy a rabbi fűrészezi az ő kocsijának a kipufogóját.

- Ember, mit csinálsz?

- Te megkeresztelted az én kocsimat, én körülmételem a tiédet.

Telefon

- Mariska, mit tettél a kajába?

- Nem árulhatom el, titkos recept.

- De mondd meg! Itt vagyok az intenzívén, ők kérdezik.

- Mondd barátom, honnan van ilyen szép nagy házad és új autód?

- Tudod, én lottózom és közben egy lóherét dörzsölök a kezemben.

- Ezt én is kipróbálom!

Másnap találkoznak, a barátától talpig begipszelve

- Sajnos nem vált be a tanácsod! Az a hülye ló már az első dörzsölésnél felrúgott...!

A kórházba sebesültet hoznak:

- Nős? - kérdezi az orvos.

- Nem, autóbaleset.

- Nem bírom tovább veled! Válasszunk el, Jolán!

- Egy frászt! Özvegyen vettél el, özvegyen is fogsz itt hagyni!

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta
mecsesbp@gmail.com
mecses.vaciegyhazmegye.hu

ADVENTI KÉSZÜLET - 2021

„Miközben elvégezzük az utolsó simításokat a betlehemi jászlon és a karácsonyfán, készítsük fel lelkünket is arra, hogy mélyen átéljük hitünknek ezt a nagy misztériumát.” – Szent János Pál pápa

	Olvasd!	Elmélkedj!	Cselekedj!
ADVENT 1. vasárnap	Jer 33,14-16; 1Tessz 3,12 - 4,2; Lk 21,25-28. 34-36 <i>Amikor mindez beteljesedik, nézzetek fel, és emeljétek föl fejetekeket, mert elérkezett megváltásotok.</i>	A következő hetekben, a szent karácsony felé közeledve a velünk lévő Isten hatalmas, bámulatos misztériumát ünnepeljük, aki egy lett közülünk.	Közösen készítjük el adventi koszorúkat és meggyújtjuk az első gyertyát az esti családi imában.
11.29. hétfő	Iz 2,1-5; Mt 8,5-11 <i>Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj.</i>	A liturgikus év kezdete ad alkalmat, hogy újra átéljük Isten várását, aki Szűz Mária méhében testet öltött, Istenét, aki kicsinnyé teszi magát, aki gyermekké lesz.	Ma megfogalmazom Istennek, hogyan szeretnék készülni karácsonyra a mostani adventben.
11.30. kedd Szt. András apostol	Róm 10,9-18; Mt 4,18-22 <i>Kövessetek engem, és én embereket halászává teszek titeket!</i>	Adventben érezni fogjuk, hogy az Egyház kézen fog bennünket, és a legszentebb Szűzanyához hasonlóan kifejezi anyaságát, amikor általa átélhetjük az örömteli várakozást az Úr érkezésére, aki üdvözítő, vigasztaló szeretetében ölel mindannyiunkat.	Ma átgondolom, miről tudnék lemondani az adventben. <i>(Ételben, italban, internet, telefonozás, tévé, stb.)</i>
12.01. szerda	Iz 25,6-10a; Mt 15,29-37 <i>Az Úr letörlő a könnyet minden arcáról.</i>	A mostani adventben újra megtapasztalhatjuk annak közelségét, aki a világot teremtette, a történelmet irányítja, s aki annyira szeretett minket, hogy emberré lenni méltóztatott.	Ma átgondolom, hogy milyen konkrét módon tudok segíteni a rászorulóknak.
12.02. csütörtök	Iz 26,1-6; Mt 7,21.24-27 <i>Nyissátok ki a kapukat!</i>	Miközben szívünk Krisztus születésének évenként visszatérő ünneplését várja, az Egyház liturgiája a végső célra irányítja tekintetünket: találkozásunkra az Úrral, aki dicsősége ragyogásában fog eljönni.	Ma megfogalmazom, hogy mi a legnagyobb félelmem, és az imában Istenre bízom.
12.03. péntek Xavéri Szent Ferenc	Iz 29,17-24; Mt 9,27-31 <i>Legyen a hitetek szerint!</i>	Ez az idő annak az Istennek eljövételéről szól, aki közel van hozzánk, aki legelső pillanatától kezdve át akarta élni az emberi életet, hogy teljes egészében megváltsa.	Ma a családtagjaimmal kapcsolatban bőkezű leszek a dicsérésben!
12.04. szombat	Iz 30,19-21.23-26; Mt 9,35-10,1.6-8 <i>Kérjétek az aratás Urát, küldjön munkásokat aratásába!</i>	A megtestesülés nagy világossággal és meglepő módon tárja fel előttünk, hogy minden emberi élet rendkívül magasztos és páratlan méltósággal rendelkezik.	Ma imádkozom új papi és szerzetesi hivatásokért, és a papokért, szerzetesekért.
ADVENT 2. vasárnap	Bár 5,1-9; Fil 1,4-6.8-11; Lk 3,1-6 <i>Öltsd fel Isten igazságának köntösét!</i>	<i>Az Úr állandó eljövele az evangélium hirdetésében folyamatosan igényli a mi közreműködésünket. Az Egyház, mint Menyasszony, a keresztre feszített és feltámadt Isten Bárányának a Jegyese, szeretetközösségben Urával együttműködik az Úrnak ebben az eljövételében.</i>	Ma elkészülök a karácsonyi szentgyónásra, és lehetőleg el is végzem.
12.06. hétfő	Iz 35,1-10; Lk 5,17-26 <i>Az Úr ereje akkor arra indította Jézust, hogy gyógyítson.</i>	Advent idején imádkozzunk Isten szava fényében. A Szentlélek ezáltal bevilágíthatja előttünk a követendő utat, átalakítja szívünket, mialatt várakozunk Urunk Jézus megszületésére.	Ma különösen is odafigyelek egy kevésbé kedvelt munkatársamra, hordozom őt.
12.10. kedd Szent Ambrus	Iz 40,1-11; Mt 18,12-14 <i>Mennyei Atyátok sem akarja, hogy csak egy is elveszen e kicsinyek közül.</i>	A hívek közössége jele Isten szeretetének, igazságosságának, amely már jelen van és működik a történelemben, de még nem valósult meg a maga teljességében, ezért mindig várakozni kell rá, türelemmel és bátran kell keresni, fohászolni érte.	Ma imádkozom elhunyt szeretteimért, családtagjaimért.
12.08. szerda Szeplőtelen fogantatás	Ter 3,9-15.20; Ef 1,3-6.11-12; Lk 1,26-38 <i>Őbenne választott ki minket a világ teremtése előtt.</i>	Szűz Mária maradéktalanul megtestesíti adventi lelkiségét, amely abból áll, hogy meghallgatjuk Isten szavát, mélyen arra vágyakozunk, hogy megtegyük akaratát, örömmel szolgáljuk testvéreinket.	Ma felhívok egy régen látott ismerőst, és érdeklődöm felőle.
12.09. csütörtök	Iz 41,13-20; Mt 11,11-15 <i>Ne félj! Én megsegítelek.</i>	Virrasztani és várakozni azt jelenti, hogy nem bátortalanodunk el, hogy a <i>reményben élünk</i> . Mint ahogy születésünk előtt vártak ránk akik szerettek minket, most maga a Szeretet vár bennünket.	Ma átgondolom, hogy mennyiben tekintek találkozás helyett úgy imádságaimra, mint teljesítményre.
12.10. péntek	Iz 48,17-19; Mt 11,16-19 <i>Én az Úr, a te Istened arra tanítalak, ami javadra válik.</i>	„Félek, hogy Jézus eljön és én nem veszem észre” <i>(Szent Ágoston)</i> . Saját érdekeink vonzásában, amikor olyan sok hiúság eltereli a figyelmünket, azt kockáztatjuk, hogy szem elől veszítjük a lényegét.	Ma böjtöt tartok és azt felajánlom valakiért.

12.11. szombat	Sir 48,1-4.9-11; Mt 17,10-13 <i>Így szenved majd az Emberfia is.</i>	Ne csüggedjünk: az éjszaka elmúlik, az Úr eljön és ítélkezik felet-tünk, Ő, aki értünk meghalt a kereszten.	Ma közösen imádkozunk a családban a betegekért, kórházban lévőkéért, gyászolókért.
ADVENT 3. vasárnap	Szof 3,14-18a; Fil 4,4-7 Lk 3,10-18 <i>Örül majd neked nagy örömmel, újjáéleszt szeretetével.</i>	Az öröm, amelyet Gaudete vasárnap liturgiája ébreszt a keresztények szívében, nem pusztán nekik van fenntartva: prófétai jövendölés, amely az egész emberiségnek szól, különösen a legszegényebbeknek, ebben az esetben azoknak, akiknek a legkevesebb okuk van az öröme.	Ma tudatosan szakítok időt magamra, hogy kicsit el tudjak csendesedni és feltölteni.
12.13. hétfő <i>Szent Lúcia</i>	Szám 24,2-7.15-17; Mt 21, 23-27 <i>Mily szépek, Jákob, a sátraid, és a hajlékaid, Izrael!</i>	Az öröme való felszólítás nem elidegenítő üzenet, nem egy meddő látszatmegoldás, hanem éppen ellenkezőleg, az üdvösség próféciaja, felhívás a megváltásra, amelynek kiindulópontja a belső megtérés.	Megkeresem a konkrét módját, hogy adakozzak a szegényeknek.
12.14. kedd <i>Keresztos Szent János</i>	Szof 3,1-2. 9-13; Mt 21,28-32 <i>Nem hagyok meg belőled mást, csak egy szerény kis népet, amely az Úr nevében reménykedik.</i>	A világot felforgató események közepette, vagy a közöny és a materializmus pusztaságaiban a keresztények elfogadják Istentől az üdvösséget és tanúságot tesznek róla egy másfajta életmóddal, egy hegy tetejére épült városhoz hasonlóan.	Összegyűjtöm, miért lehetek hálás Istennek, milyen ajándékokat, áldásokat kaptam tőle, megköszönöm neki.
12.15. szerda	Iz 45,6b-8.18.21b-25; Lk 7,19-23 <i>Boldog, aki nem botránkozik meg bennem.</i>	Nagy szükség van keresztényekre, hogy virrasszanak azokért, akik alszanak, imádókra, közbenjárókra, akik éjjel-nappal Jézus, a világ világossága elé viszik a történelem sötétségeit. Szükségünk van imádókra.	Ma időt szakítok a Szentírás olvasására, és csendben maradok Isten Igéjével néhány percre.
12.16. csütörtök	Iz 45,5.7-8.18.21-2; Lk 7,19-23 <i>Most örökre szóló irgalommal megkönyörülök rajtad.</i>	Ha a Mennyben várnak ránk, miért élünk földi igények szerint? Miért hajszoljuk magunkat egy kis pénzért, hírnévért, sikerért, minden mulandóságért? Miért vesztegetünk időt, hogy panaszkodjunk az éjszakáról, miközben a nap világossága vár ránk?	Ma megvizsgálom, múltam milyen sebeivel kellene kibékülnöm, és Isten irgalmába helyezem ezeket.
12.17. péntek	Ter 49,2.8-10; Mt 1,1-17 <i>Jézus Krisztusnak, Dávid és Ábrahám fiának családfája.</i>	Az Isten iránti szeretet megnyilvánulásai nélkül, anélkül, hogy várnánk újdonságait, középszerűvé, langyossá válunk, elvilági-asodunk. Ez pedig felemésztja a hitet, mert a hit ellentétes a középszerűséggel.	Ma betérek egy templomba néhány csendes percre vagy elmegyek rórate misére.
12.18. szombat	Jer 23,5-8; Mt 1,18-24 <i>Velünk az Isten.</i>	A hit Isten utáni forró vágyakozás, folyamatos merészség a megtérésre, bátorság a szeretetre, szüntelen előrehaladás.	Ma felajánlom konkrét segítségemet egy idős embernek a környezetemben.
ADVENT 4. vasárnap	Mik 5,1-4a; Zsid 10,5-10; Lk 1,39-45 <i>Íme, elmegyek, hogy teljesítem akaratomat.</i>	Isten egy galileai falu egyszerű fiatal leányát, a názáreti Máriát választotta ki a világ átalakításához. Ezzel a köszöntéssel fordult hozzá: „Üdvöz légy, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled”. Ezekben a szavakban rejlik a valódi Karácsony titka.	Ma megfogalmazom Istennek, hogy mi az a három legfontosabb dolog, amire szükségem lenne jelenlegi élethelyzetemben.
12.20. hétfő	Iz 7,10-14; Lk 1,26-38 <i>Az Úr veled van!</i>	A keresztény öröm első feltétele: <i>kivesszük magunkat a középpontból és Jézust tesszük oda.</i> Ez nem elidegenedés, mert ténylegesen Jézus a középpont, ő a világosság, aki teljes értelmet ad minden e világra születő férfi és nő életének.	Ma azokra gondolok, akik magányosan fognak ünnepelni. Ha van valaki a környezetemben, készítek neki ajándékot.
12.21. kedd	Mal 3,1-4.23-24; Lk 1,57-66 <i>Boldog, aki hitt annak beteljesedésében, amit az Úr mondott neki!</i>	Tegyük magunkévá az adventi fohászt: Jöjj el, Uram Jézus! (Jel 22,20) Mondjuk el minden nap kezdetén, gyakran ismételve tanulás, munka megkezdésekor, találkozók és döntéshozatalok előtt, életünk fontos pillanataiban, a megpróbáltatások idején.	Ma igyekszem elengedni a bennem lévő haragot, és megbocsátást gyakorolni.
12.22. szerda	1Sám 1,24-28; Lk 1,46-56 <i>Magasztalja lelkem az Urat, és szívem ujjong megváltó Istenemben!</i>	Az ima oxigénnel hatja át az életet: mint ahogy nem élhetünk lélegzés nélkül, ugyanígy nem lehetünk keresztények imádkozás nélkül.	Ma tudatosabban odafigyelek a közös családi imára.
12.23. csütörtök	Mal 3,1-4.23-24; Lk 1,57-66 <i>Szólni kezdett, és magasztalta Istent.</i>	Jézus nem a múlthoz tartozó személy, hanem Isten Szava, aki ma is megvilágítja az ember útját. Az egyház gesztusai pedig, vagyis a szentségek, az Atya gyengeségének, vigasztalásának és szeretetének megnyilvánulása minden ember felé.	Ma megkérdezem valakitől, hogy van, figyelek rá, meghallgatom, anélkül hogy tanácsokat adnék.
12.24. péntek	2Sám 7,1-5.8b-12.14a.16; Lk 1,67-79 <i>Áldott az Úr, atyáink Istene, mert meglátogatta és megváltotta az ő népét.</i>	Isten soha nem hagy egyedül, rejtett, láthatatlan jelenlétével kísér minket. Minden körülmény között, örömben és fájdalomban Ő mindig Emmanuel, velünk levő Isten!	A karácsonyi előkészületek közben személyesen imádkozom mindenkiért a családban, és kérek Istentől egy-egy fontos dolgot nekik.